

El cas del CADCI, com tossuda presència d'una reconstrucció nacional en marxa.

written by Llorenç Prats | 6 de juliol de 2017

El dret laboral queda configurat, principalment, pel seu caràcter tuïtiu o de protecció de la part treballadora. Les evolucions legislatives, en general, han mantingut aquesta tensió, a fi de no deixar la mà d'obra indefensa en base als postulats de l'empresa. Per això, com es podia esperar, les organitzacions de treballadors, els sindicats, s'han adaptat a aquest format, tot seient a l'altra costat de la taula en el món de les **relacions** laborals, i en defensa, teòricament, dels treballadors.

Tanmateix, no sempre ha estat així, i les organitzacions de treballadors, de tots mena, sigui per compte pròpia o per compte aliena, divisió per altra banda sospitosa d'una determinada mentalitat poc catalana, han viscut la millora de les condicions de treball com un objectiu comú i compartit, en el qual ni hom vol esbrimar la disposició per guanyar un sou ni accepta **resignadament** tot el que li demanen.

El CADCI exemplifica, de forma notòria aquesta mentalitat transversal, feta per una col·lectiu d'associats que vivien el món de l'empresa de manera integral amb la seva activitat ordinària. Una naturalitat, sense solució de continuïtat, entre la feina, l'esbarjo i les relacions socials. Tot plegat, com un miratge, plenament vigent en els anys anteriors a la Guerra Civil (1936), del que suposa un horitzó de fraternitat en l'exigent activitat **econòmica** d'aquells temps.

Ara, molts anys després, i havent passat moltes vicissituds, el testimoni del CADCI, encara que en part simbòlicament, i gràcies als seus responsables, com en Josep Maria Andreu

(1965), roman intacte i com a referent inqüestionable d'un model de relacions socio-laborals indispensable per fer un país més fort i integrador. Per això, sembla raonable que hom, sobretot des d'una visió autoritària i centralitzadora, sempre hagi apostat per suprimir aquest tipus d'organitzacions integrals, a mig camí entre club esportiu, centre de formació, organització sindical, plataforma veïnal, ateneu cultural,... del tot inclassificable, però que quan funciona esdevé un motor amb energia pròpia fora del control de determinades elits deleroses de poder i **mesquines** envers les llibertats bàsiques.

La construcció de la nova república catalana, si com a tal té l'aval democràtic fruit del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017, passa, en bona part, per la reconstitució d'aquests tipus d'entitats vertebradores de la identitat nacional catalana, atès el seu caràcter transversal i integrador; tenint en compte que han estat sistemàticament desarticulades, de forma pacient i metòdica, per part de les institucions de l'estat espanyol, sigui per medi de marcs legislatius confiscadors (per exemple, el CADCI té pendent de devolució un important patrimoni en forma d'equipament esportiu o seus socials, una de les quals l'okupa l'UGT actualment) o d'escapçament de les diferents originalitats catalanes per la via de la imposició del model espanyol, per sectors i vertical, del qual una trista memòria en molts sentits vigent, és la provinent de la "democràcia **orgànica**", com a eufemisme d'autoritarisme d'arrels totalitàries.

Els espais de llibertat, com els que va representar i ara encara representa el CADCI, sota el lideratge irreductible de Josep Maria Andreu, sigui pel que suposa de reviscolament de la nostra memòria més enyorada com pel model que aporta en uns moments crítics per a la reconstrucció nacional catalana i l'assimilació dels nous reptes socials i econòmics que ens venen al damunt, suposen una **garantia** clara pel nostre esdevenidor. Menys mal i gràcies!